

rigtigst. Deres Alvorsmaske er af en grandios Virkning, kan jeg fortælle Dem. Herr Gott von Mannheim, hvor har jeg moret mig! Folk taler om Dem som om et veritabelt Mandfolk. Er det ikke Komik? . . . Men bliv bare ved! Træk dem ved den lange Næse allesammen! Put dem Snus i Øjnene! Hug i, hug i, saa jeg kan have lidt Ære af Dem!“

Med et Blik fuldt af Modbydelighed saae Per ned paa den hæslige lille Mand, der aabenbart var lidt beruset, og hvis halvt tilgroede Basilisk-øjne formelig sprudede af Ondskab. Den forlorne „Direktør“ var aldrig mere edderspændt, end naar der var Selskab i Svogerens Hus, fordi ingen af Gæsterne vilde have noget med ham at gøre. Særlig viste alle Børsens Mænd ham aabenlyst deres Ringeagt.

„Hvad er det, De staar der og sludrer om,“ sagde Per. „Har De noget at sige mig, saa skynd Dem.“

„Allerærbødigste Tjener! Allerærbødigst! . . . Veed De, at De minder mig om en Styk', jeg engang saae her paa Kongens Teater . . . en dum Styk', naturligvis, saadan et Ridderspektakel fuld af Vers og Vaas. Der var en ung Mand deri, en Døgenigt, en Bondeknold, som alle blev forgabet i, hvor han viste sig paa Tribunen. Alle Damerne hang sig om Halsen paa ham, og Kongen selv gjorde han smaatosset af Beundring, saa han udnævnte ham til Minister, og altsammen formedelst en kleines Ding, han bar skjult paa sig, med noget Troldskab i, forstaar sig, — den gjorde ham saa dajlig i alles Blikke. Sig mig, den Ring har vistnok De arvet, min søde Herre! . . . Eller hvad mener De selv? Her kommer De tilbage fra Deres Rejse og makker straks en Skandal', saa man maa